

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **PEGATRON Czech, s.r.o.**, se sídlem Na Rovince 862, Ostrava - Hrabová, zastoupena JUDr. Richardem Mencnerem, advokátem se sídlem Milíčova 1670/12, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 31. 8. 2010, čj. 4417-2/2010-140100-21, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2015, čj. 22 Af 99/2010-251,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni jako náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Richarda Mencnera, advokáta se sídlem Milíčova 1670/12, Ostrava.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V průběhu let 2007 a 2008 žalobkyně do České republiky dovážela sady komponentů, z nichž sestavovala kompletní elektronické zařízení, tzv. set top box s komunikační funkcí. Toto zařízení umožňuje sledovat televizní programy a připojovat

televizor k internetu. Žalobkyně dovezené sady komponentů původně deklarovala pod kódem kombinované nomenklatury 8528 71 1300 a 8529 90 6590. Celní úřad Ostrava však toto zboží přeřadil pod kód KN 8528 71 1900, resp. 8529 90 9299. Rozhodnutím ze dne 21. 5. 2010 proto žalobkyni dodatečně vyměřil dovozní clo v celkové výši 156.246.562 Kč. Odvolací orgán dne 31. 8. 2010 odvolání žalobkyně zamítl.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu. O žalobě rozhodoval krajský soud celkem třikrát. Rozsudkem ze dne 29. 5. 2013, čj. 22 Af 99/2010-143, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že set top box komunikuje s okolím, obousměrně vyměňuje informace pomocí počítačové sítě. Zařízení nevyžaduje pro přístup na internet zásah jiného přístroje. Rozsudkem ze dne 18. 12. 2013, čj. 1 Afs 72/2013-43, Nejvyšší správní soud tento rozsudek krajského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost. Krajský soud totiž řádně nevyložil, jak dospěl k závěru o schopnosti set top boxu se samostatně (tj. bez zásahu jiného přístroje nebo mechanismu) připojit k internetu. Dále krajský soud opomněl vysvětlit, zda a proč se důvody zrušení rozhodnutí vztahují na všechny kategorie celně deklarovaného zboží. V této části byl rozsudek nesrozumitelný.

[3] Svým druhým rozsudkem ze dne 5. 3. 2014, čj. 22 Af 99/2010-201, krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná. Rozhodnutí žalovaného tedy opětovně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. I tento rozsudek Nejvyšší správní soud zrušil, a to svým rozsudkem ze dne 13. 11. 2014, čj. 10 Afs 86/2014-42. Ve většině bodů dal Nejvyšší správní soud za pravdu krajskému soudu, nesouhlasil však se závěrem krajského soudu o schopnosti set top boxu *samostatně* se připojit k internetu. Pro tento závěr neměl krajský soud dostatečný skutkový podklad. Nejvyšší správní soud nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, že ze shodného tvrzení obou stran plyne, že mezi jednotlivými položkami dováženého zboží netřeba rozlišovat.

[4] V pořadí třetím, touto kasační stížností napadeným rozsudkem ze dne 27. 1. 2015, krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tentokrát se tak stalo pro závažné skutkové deficity v rozhodnutí žalovaného, které není s to v rámci plné jurisdikce odstranit krajský soud.

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stručnou kasační stížnost žalovaný (dále jen „stěžovatel“). V ní namítá překvapivost rozsudku krajského soudu, především pak to, že se krajský soud nedržel závazného právního názoru soudu kasačního. Stěžovatel odmítá, že by v jeho rozhodnutí absentovaly závěry o skutkové povaze jednotlivých druhů dováženého zboží.

[6] Ke kasační stížnosti podala velmi obsáhlé vyjádření žalobkyně. V něm analyzuje předchozí zrušující rozsudek NSS v této věci, dílem jej i kritizuje

pokračování

a navrhuje podání předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie. Co se týče důvodů zrušení rozhodnutí stěžovatele, s těmi se žalobkyně ztotožnila.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, kterými byl povinen se zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že krajský soud nerespektoval předchozí zrušující rozsudek NSS, a namísto věcného posouzení věci rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud k tomu předesílá, že v předchozím zrušovacím rozhodnutí čj. 10 Afs 86/2014-42 jednoznačně nezavázal krajský soud k tomu, jaký další procesní postup má zvolit, tedy zda má věc znovu kompletně posoudit s tím, že eventuálně provede i další dokazování, nebo zda dalším dokazováním zaváže stěžovatele. Klíčem k posouzení kasační stížnosti je proto výklad § 77 s. ř. s.

[10] Podle § 77 odst. 2 s. ř. s. může soud v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. Tato norma zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc soudu novými důkazy zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce. Interpretovaná norma však nedává správním soudům nijak neomezenou možnost prováděním nových důkazů v podstatě nahradit činnost správního orgánu (srov. k tomu např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 – 89, č. 618/2005 Sb. NSS). Ostatně § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. klade správnímu soudu povinnost zrušit napadené rozhodnutí mj. tehdy, pokud skutkový stav vyžaduje *rozsáhlé nebo zásadní doplnění*.

[11] V nynější věci byla valná část právních závěrů stěžovatele, vyslovených ve správním řízení, nesprávná (viz rozsudek čj. 10 Afs 86/2014-42). Na základě těchto nesprávných právních závěrů stěžovatel nerozlišoval mezi jednotlivými druhy zboží, neprováděl určitá zjištění atd. Chce-li nyní stěžovatel, aby krajský soud provedl v tomto směru dokazování, v podstatě chce, aby správní soud provedl rozsáhlé dokazování namísto správního orgánu. Nic takového ovšem zákon nepřipouští. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, podle něhož důkazní břemeno o vlastnostech výrobku tíží především dovozce. Mají-li však celní orgány pochybnosti o vlastnostech dováženého výrobku, je jejich povinností dovozce (deklaranta) k prokázání vlastností dováženého výrobku vyzvat a v součinnosti s ním pochybnosti odstranit (viz s. 15 napadeného rozsudku).

[12] Kasační námitky jsou proto nedůvodné.

[13] Argumenty žalobkyně o předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU zdejší soud nezvažoval. Navrhovaná předběžná otázka se totiž týkala problematiky, co je zařízení se zabudovaným modemem pro získání přístupu na internet, která však v nynějším rozsudku řešena není. Okruh věcí, které soud řeší, určuje stěžovatel ve své kasační stížnosti; tento okruh nemůže být rozšiřován vyjádřením účastníka, který však kasační stížnost nepodal.

[14] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[15] O náhradě nákladů řízení ve výroku II. bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalobkyni v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly náklady na právní služby advokáta spočívající v jednom úkonu právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (vyjádření ke kasační stížnosti), a jednom režijním paušálu po 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky soudu doložil, že je plátce DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku odpovídající této dani. V souladu se zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, se k uvedené částce připočte DPH ve výši 21 %, tj. v částce 714 Kč [§ 14 odst. 1, první věta, § 21 odst. 1 a odst. 4 písm. a), § 36 odst. 1 a § 47 odst. 1 písm. a) a odst. 4 cit. zákona], celkem tedy žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení ve výši 4 114 Kč. Soud stěžovateli stanovil povinnost tyto náklady řízení zaplatit v přiměřené lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu